

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Robert Bryndza
DARK WATER

Copyright © Robert Bryndza, 2016

Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02181-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

**Robert
Brindza**
U TAMNOJ
DUBINI

Preveo Vladimir Nikolić

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2018.

Za Martu

*Pokriva smrt nju kô što slána rana
Najlepši cvet na polju pokriva.*

Vilijam Šekspir, *Romeo i Đulijeta**

* Vilijam Šekspir, *Romeo i Đulijeta*, *Kultura*, Beograd, 1963, navedeno prema prevodu Borivoja Nedića i Velimira Živojinovića. (Prim. prev.)

UVOD

Jesen 1990.

Bila je to hladna noć krajem jeseni kada su bacili leš u napušteni kamenolom. Znali su da je to izolovano mesto i da je voda izuzetno duboka. Nisu znali da ih neko posmatra.

Stigli su pod okriljem tame, odmah posle tri sata izjutra – vozeći od kuća na obodu sela, preko praznog komada pošljunčanog tla gde su šetači ostavljali automobile, pa kroz prostrani javni park. Sa isključenim svetlima, automobil je poskakivao i zanosio se preko neravnog terena, pa izašao na pešačku stazu, koju je sa obe strane ubrzo zaogrnila gusta šuma. Tmina je bila gusta i vlažna, a jedina svetlost dopirala je iznad krošnji drveća.

Ništa u tom putovanju nije delovalo potajno. Motor je naizgled urlao; amortizeri su stenjali dok su se kola zanosila levo-desno. Zaustavili su se kad se drveće prorredilo, a na vidiku se pojavio kamenolom ispunjen vodom.

Nisu znali da pored kamenoloma živi usamljeni starac, u staroj napuštenoj kućici, skoro sasvim skrivenoj u šipražju. Bio je napolju, zureći u nebo i diveći se njegovoj lepoti, kad se automobil pojavio na litici i zaustavio. Na oprezu, sakrio se iza rastinja i posmatrao. Noću su često dolazili lokalni klinici, narkomani i parovi u potrazi za uzbuđenjem, a on je uspevao da ih zaplaši i otera.

Mesec se nakratko pojavio iza oblaka kad su dve figure izašle iz kola, a zatim uzele nešto golemo iz prtljažnika i odnele to do čamca s veslima porinutog u vodi. Prva figura ušla je u čamac, a dok joj je

druga dodavala dugački paket, bilo je nečega u načinu na koji se savijao i krivio, usled čega je starac s užasom shvatio da je posredi leš.

Tiho pljuskanje vesala prenosilo se preko vode. Starac je stavio šaku preko usta. Znao je da bi trebalo da se okrene, ali nije mogao. Vesla su se umirila kad je čamac stigao do sredine. Kriška meseca opet se pojavila kroz procep u oblacima, obasjavši mreškanje koje se od čamca širilo po površini vode.

Starac je zadržavao dah dok je posmatrao dve figure zadubljene u razgovor, čiji su glasovi bili tihi ritmični žamor. Potom je usledila tišina. Čamac se zanjihao kad su ustale, a jedna od njih umalo nije pala u vodu. Kad su povratile ravnotežu, podigle su paket i, uza zveket lanaca i pljusak, bacile ga u vodu. Mesec je isplovio iza oblaka, obasjavši jarkim svetlom čamac i mesto gde je paket bio bačen, odakle su se talasići brzo širili.

Sada je jasno mogao da vidi dve osobe u čamcu i njihova lica.

Starac je izdahnuo. Zadržavao je dah. Ruke su mu se tresle. Nije želeo nevolju; proveo je čitav život pokušavajući da izbegne nevolje, ali činilo se da ga uvek pronalaze. Prohladni povetarac uskomešao je suvo lišće ispod njegovih stopala, a u nozdrvama je osetio oštar svrab. Pre nego što je mogao da se zaustavi, glasno je kinuo; zvuk se preneo preko površine vode. Figure u čamcu su se trgle, a zatim počele da se okreću i pretražuju obale. Onda su ga ugledale. Okrenuo se da podbrusi pete, ali se sapleo o koren drveta i pružio na zemlju koliko je dug, a udarac mu je izbio vazduh iz pluća.

Ispod vode u napuštenom kamenolomu bilo je tiho, hladno i veoma mračno. Telo je munjevito potonulo, težinom lanaca vučeno dole, dole, dole, sve dok se naposljetku nije skrasilo u mekom, ledenom mulju.

Ona će godinama ležati nepomična i neuznemiravana, skoro spokojna. Ali iznad nje, na kopnu, košmar je tek počinjao.

PRVO POGLAVLJE

Petak, 28. oktobar 2016.

Viša inspektorka Erika Foster prekrstila je ruke preko glomaznog prsluka za spasavanje u pokušaju da se zaštiti od ledenog vetra, želeći da je obukla deblju jaknu. Mali čamac na naduvavanje koji je pripadao ronilačkoj jedinici Gradske policije sekao je talase u kamenolomu Hejz, vukući za sobom sonar, koji je pretraživao dno duboko ispod. Napušteni kamenolom nalazio se u središtu javnog parka Hejz, 225 jutara šume i šipražja nadomak seoceta Hejz na periferiji južnog Londona.

„Dubina vode je 23,7 metara“, rekla je narednica Lorna Krozijer, šef ronilačke jedinice. Stajala je pogrbljena ispred monitora na prednjem delu čamca, na kome su rezultati sonara prikazivani u tamno-ljubičastim nijansama, cvetajući preko ekrana poput masnica.

„Dakle, biće teško izvući ono što tražimo?“, upitala je Erika, zapaživši njen ton.

Lorna je klimnula glavom. „Sve dublje od trideset metara je teško. Moji ronionci mogu da ostanu pod vodom samo kratko vreme. Prosečno jezerce ili kanal duboki su svega nekoliko metara. Čak i za vreme plime, Temza je duboka od deset do dvanaest metara.“

„Tamo dole ima svega i svačega“, reče inspektor Džon Makgori, zbijen na malom plastičnom sedištu pored Erike. Ispratila je njegov mladalački pogled preko ustalasane površine vode. Vidljivost nije mogla biti veća od svega nekoliko stopa pre nego što je postala kovitlac tamnih senki.

„Pokušavaš li ti to da mi sedneš u krilo?“, obrecnula se kad se nagnuo preko nje da pogleda preko ivice.

„Izvini, šefice.“ Nasmešio se, odmičući se na sedištu. „Gledao sam tu emisiju na Diskaveriju. Jesi li znala da je do sada mapirano samo pet odsto okeanskog dna? Okeani zauzimaju sedamdeset odsto Zemljine površine, što ostavlja šezdeset pet odsto planete, uključujući i kopno, *neistraženo*...“

Na ivici vode, dvadeset metara dalje, mrtva trska njihala se na povetarcu. Veliki pomoćni kamion bio je parkiran na travnatoj obali, a pored njega tim za podršku pripremao je ronilačku opremu. Njihovi narandžasti prsluci za spasavanje bili su jedine mrlje boje u sumornom jesenjem popodnevju. Iza njih, vres i žbunje štipavice protezali su se u mešavini sivih i braonkastih nijansi, a stabla u daljini bila su ogoljena.

„Pravimo zaokret“, reče mladi pozornik Barker, koji je sedeo za kormilom. Oštro je skrenuo u stranu kako bi mogli da se vrate i pređu dužinu vode po šesti put.

„Mislite li da su neke od riba tamo dole mogle da narastu do, znate već, džinovskih proporcija?“, upitao je Džon, okrećući se prema Lorni, očiju blistavih od entuzijazma.

„Videla sam neke prilično velike slatkovodne rakove prilikom ronjenja. Mada, ovaj kamenolom ne uliva se ni u šta, tako da bismo dosad već videli šta god da se nalazi tamo dole“, odgovorila je Lorna, ne skidajući pogled s ekrana sonara.

„Odrastao sam malo dalje niz drum, u naselju Sent Meri Krej, a pored nas bila je ta prodavnica kućnih ljubimaca u kojoj su, izgleda, prodavali mladunce krokodila...“ Začutao je pa pogledao Eriku, koja je upitno izvila obrvu.

Džon je uvek bio razdragan i pričljiv, sa čime je jedva mogla da se nosi, mada se užasavala da radi u prvoj smeni s njim.

„Ne tražimo krokodila, Džone, već deset kila heroina spakovanih u nepromočivu kutiju.“

Pogledao ju je i klimnuo glavom. „Izvini, šefice.“

Erika je pogledala na sat. Još malo pa će pola četiri.

„Koliko to vredi na ulici, deset kila heroína?“, upitao je pozornik Barker sa svog položaja za krmom.

„Četiri miliona funti“, odgovorila mu je, vraćajući pogled na slike sonara koje su se smenjivale na ekranu.

Zviznuo je. „Pretpostavljam da je kutija namerno bačena u vodu?“

Klimnula je glavom. „Džejson Tajler, tip koga smo priveli, čekaó je da se prašina slegne pre nego što se vrati po nju...“

Nije dodala da mogu da ga drže u pritvoru samo do ponoći.

„Zar je stvarno mislio da će je tek tako ponovo uzeti? Mi smo iskusna ronilačka ekipa, a biće nam i te kako teško da je izvadimo odavde“, reče Lorna.

„Sa četiri miliona funti na kocki? Da, mislim da je nameravao da se vrati po nju“, odgovorila je Erika. „Nadamo se da ćemo moći da uzmemo njegove otiske prstiju s plastične ambalaže.“

„Kako ste saznali da ju je bacio ovde?“, upitao je pozornik Barker.

„Od njegove žene“, odgovorio je Džon.

Pozornik Barker uputio mu je pogled koji je mogao da razume samo drugi tip, pa tiho zviznuo.

„Čekaj malo. Ovo bi moglo da bude nešto. Isključi motor“, reče Lorna, primičući se majušnom ekranu.

U kovitlacu ljubičastih nijansi video se neveliki crni oblik. Pozornik Barker isključio je motor i nastupila je kratkotrajna tišina, koju je brzo zamenilo pljuskanje vode dok je čamac usporavao.

„Skeniramo područje od po četiri metra sa obe strane čamca“, reče Lorna, čija se mala šaka pomerala preko mrlje na ekranu.

„Znači, razmera je valjana“, složio se Barker.

„Mislite li da je to – to?“, upitala je Erika, s nadom u glasu.

„Može biti“, reče Lorna. „Mogao bi da bude i stari frižider. Nećemo znati pouzdano sve dok ne sidemo.“

„Hoćete li danas zaroniti?“, upitala ju je Erika, pokušavajući da ostane optimistična.

„Ja ću danas ostati na kopnu. Juče sam ronila, a moramo da imamo periode odmora“, reče Lorna.

„Gde si bila juče?“, upitao je Džon.

„U Roderhajdu. Morali smo da izvadimo samoubicu iz jezera u prirodnom rezervatu.“

„Opal! To mora da dodaje čitav novi nivo uvrnutosti, pronalaženje tela duboko pod vodom?“

Lorna je klimnula glavom. „Ja sam ga našla. Na dubini od tri metra. Tražila sam na nultoj vidljivosti, i ruke su mi se odjednom sklopile oko para gležnjeva; opipala sam, a tu su bile i noge. Stajao je na dnu.“

„Isuse. Stajao je uspravno, pod vodom?“

„Dešava se; to ima neke veze sa sastavom gasova u telu i stepenom raspadanja.“

„To mora da je fascinantno. Ja sam tek nekoliko godina u policiji. Ovo mi je prvi put na terenu s ronilačkom ekipom“, reče Džon.

„Nalazimo na tone užasnih stvari. Najgore je kad nađeš džak sa štencima“, dodao je Barker.

„Kurvini sinovi. Pandurka sam već dvadeset pet godina, i još svakog dana naučim nešto novo o tome koliko ljudi umeju da budu bolesni.“ Erika je primetila da su se za trenutak svi okrenuli prema njoj; videla je kako pokušavaju da odgonetnu koliko ona, zapravo, ima godina. „Pa, šta je s ovom anomalijom? Koliko brzo možete da siđete tamo i izvučete je na površinu?“, upitala je, usmeravajući im pažnju na sonar na ekranu.

„Mislim da ćemo je obeležiti plutačom, pa ćemo još jednom preći preko nje“, odgovorila je Lorna, a zatim prišla ivici čamca i počela da priprema malu narandžastu bovu s teškim olovnom tegom. Bacila je olovni teg u vodu, a on je brzo nestao u dubokoj i tamnoj vodi, dok se tanko uže odmotavalo preko ivice čamca. Ostavili su bovu da pluta, a pozornik Barker upalio je vanbrodski motor i usmerio čamac preko vode.

Sat kasnije obuhvatili su čitavu površinu kamenoloma i identifikovali tri moguće anomalije. Erika i Džon izašli su na obalu da se zagreju. Kasnooktobarski dan sad je bledeo, dok su cupkali u mestu pored

ronilačkog kamiona, držeći stiroporske čaše sa čajem. Posmatrali su ronilačku ekipu na delu.

Lorna je stajala na obali, držeći jedan kraj čeličnog užeta. Vodilo je dole u vodu i išlo po dnu kamenoloma, gde je izranjalo sedam metara od obale. Pored prve bove bio je usidren čamac, na kome je pozorник Barker držao čvrsto zategnut drugi kraj užeta. Prošlo je deset minuta otkako su dva ronioca ušla u vodu. Počeli su od suprotnih krajeva čeličnog užeta i tragali po dnu kamenoloma, idući ka sredini. Pored Lorne, još jedan član ronilačke ekipe čučao je iznad malog komunikacionog uređaja veličine akten-tašne. Erika je mogla da čuje glasove ronilaca dok su komunicirali pomoću radio-predajnika u ronilačkim maskama.

„Nulta vidljivost, još ništa... Mora da smo blizu da se sretnemo na sredini...“, začuo se slabašni glas preko radija.

Erika je nervozno povukla dim iz elektronske cigarete, a LED lampica na vrhu zasijala je crvenom bojom. Izdahnula je oblačić bele pare.

Prošla su tri meseca otkako je prebačena u policijsku stanicu u Bromliju, i još je pokušavala da nađe svoje mesto i uklopi se u novi tim. Svega nekoliko kilometara dalje od svoje stare opštine Luišam, u južnom Londonu, ali počela je da se privikava na veliku razliku koju nekoliko kilometara može da predstavlja između periferije Londona i oboda okruga Kent.

Pogledala je Džona, koji je stajao dvadeset metara dalje i razgovarao telefonom; kezio se dok je ćaskao. Kad god bi mu se ukazala prilika, zvao je svoju devojkicu. Trenutak kasnije završio je razgovor i prišao joj.

„Ronioici i dalje tragaju?“, upitao je.

Klimnula je glavom. „Dobre vesti su kad nema vesti... Ali, ako budem morala da pustim onog malog kućkinog sina...“

Dotični mali kućkin sin bio je Džejson Tajler, sitni narko-diler, koji se munjevitom brzinom uzdigao do položaja narko-bosa koji kontroliše mrežu trgovine narkoticima u oblasti južnog Londona i pograničnog područja Kenta.

„Zategnite užu, olabavilo se...“, rekao je glas ronioca preko radija.

„Šefice?“, upitao je nelagodno Džon.

„Aha?“

„To je bila moja devojka, Monika, na vezi... Ona, to jest, mi, želeli smo da te pozovemo na večeru.“

Erika ga je okrnula pogledom, jednim okom i dalje posmatrajući Lornu kad je ova malčice zategla čelično uže, ukopavši noge u obalu. „Šta?“, odgovorila je.

„Ispricao sam Moniki dosta toga o tebi... Lepe stvari, razume se. Otkako radim s tobom, naučio sam mnogo toga; učinila si posao kudikamo zanimljivijim. Učinila si da poželim da postanem bolji detektiv... U svakom slučaju, volela bi da ti napravi lazanje. Stvarno su dobre. Ne kažem to samo zato što mi je devojka. Stvarno jesu...“ Začutao je.

Erika je zurila u jaz širok sedam metara između Lorne na obali i čamca u vodi. Dnevna svetlost brzo je čilela. Pomislila je da bi ronoci uskoro trebalo da se sretnu na sredini, a ako se sretnu, to će značiti da ništa nisu našli.

„Pa, šta kažeš, šefice?“

„Džone, trenutno smo usred važnog slučaja“, obrecnula se.

„Nisam mislio večeras. Nekog drugog dana? Monika bi volela da te upozna. A ako postoji neko drugi koga bi želela da pozoveš, to je kul. Postoji li gospodin Foster?“

Okrenula se prema njemu. Provela je poslednjih nekoliko godina slušajući tračeve o sebi u policiji, pa se iznenadila što Džon ne zna. Otvorila je usta da mu odgovori, ali ju je preduhitrila vika tima za podršku pored vode.

Pohitali su do Lorne i drugog člana ronilačke ekipe, koji je čučao pored malog komunikacionog uređaja. Čuli su kako jedan od ronilaca kaže: „Nešto je spakovano ispod mulja... Potrebna mi je pomoć da to izvučem... Koliko još imam vremena?“ Jedva čujan glas presekao je hladan vazduh i čulo se krčanje, za šta je Erika shvatila da su mehurići iz ronilačke maske dok je policajac odgovarao ronioncu deset metara dole u kamenolomu.

Lorna se okrenula prema Eriki. „Mislim da smo je našli. Ovo bi moglo da bude to.“

DRUGO POGLAVLJE

Temperatura pored vode naglo se spustila kad je sunce zašlo. Erika i Džon šetkali su levo-desno u krugu svetlosti koja je dopirala iz pomoćnih vozila, a drveće iza njih nestalo je u tami koja ih je, naizgled, sve pritiskala.

Jedan od ronilaca, u odelu s kog se slivala voda, konačno je izašao na strmu obalu kamenoloma, noseći nešto što je ličilo na veliku plastičnu akten-tašnu umazanu blatom. Erika i Džon pridružili su se ronilačkoj ekipi koja mu je pomagala da izađe na suvo tlo. Džon je držao malu digitalnu kameru i počeo da snima ronioca s kutijom. Stavljena je na travnatu obalu, na četvrtasti komad najlona. Svi su se udaljili kad je Džon prišao i snimio nekoliko fotografija netaknute kutije.

„U redu, šefice“, kazao je. „Snimam.“

Erika je stavila par rukavica od lasteksa i uzela makaze za sečenje žice. Klekla je ispred kutije i počela da je pregleda.

„Sa obe strane ručke postoje dve brave s katancem, a na kućištu postoji ventil za izjednačavanje pritiska“, kazala je, pokazujući na blatom prekriveno dugme ispod ručke. Isekla je oba katanca makazama, dok je Džon snimao. Ronilačka ekipa posmatrala je s nekoliko metara udaljenosti, osvetljena krugom svetlosti digitalne video-kamere.

Erika je nežno okrenula ventil za pritisak, za čim je usledilo šištanje. Otkočila je obe bravice i podigla poklopac. Svetlost digitalne video-kamere obasjala je unutrašnjost, odbijajući se od nizova malih, uredno složenih paketića, napunjenih rozikastosivim prahom.

Eriki je srce poskočilo od sreće na taj prizor.

„Heroin koji na ulici vredi četiri miliona funti“, rekla je.

„Strašno je, ali ne mogu da odvojim pogled“, promrmljao je Džon, saginjući se da snimi krupan kadar unutrašnjosti kutije.

„Hvala vam, svima“, reče Erika, okrećući se prema nemim licima ronilačke ekipe okupljene okolo u malom polukrugu. Njihova umorna lica nasmešila su joj se u odgovor.

Komunikacioni uređaj je zakrčao, emitujući poruku jednog od ronilaca koji je i dalje bio u vodi. Lorna je prišla i počela da priča s njim.

Erika je pažljivo spustila poklopac kutije.

„Dobro, Džone, pozovi centralu. Moramo bezbedno da odnesemo ovo u stanicu, i reci glavnom inspektoru Jejlu da nam je potrebno da ekipa za uzimanje otisaka rastavi ovo čim se vratimo. Nećemo skidati pogled s ove kutije sve dok ne bude bezbedno zaključana u stanici, razumeš?“

„Da, šefice.“

„I donesi mi jednu od onih velikih kesa za dokaze iz kola.“

Džon je otišao, a Erika je ustala i pogledala kutiju.

„Imam te, Džejstone Tajleru“, promrmljala je. „Moj si, i ima da te strpam iza rešetaka na duže vreme.“

„Viša inspektorko Foster“, reče Lorna, prilazeći joj. „Jedan od naših ronilaca upravo je još jednom pročešljao područje. Našao je još nešto.“

Petnaest minuta kasnije Erika je ubacila plastičnu kutiju s heroinom u kesu, a Džon se vratio s digitalnom video-kamerom, snimajući drugog ronioca dok je izlazio iz vode. U rukama je nosio nešto tamno i deformisano. Spustio je to na novo parče najlona prostrto na travu. Bio je to plastični zavežljaj, obmotan tankim zarđalim lancima opterećenim nečim što je ličilo na tegove za vežbanje. Bio je dug samo metar i po, a plastika je bila stara, krta i bezbojna.

„Pronađeno je metar i po dalje od plastične kutije, delimično zakopano u mulju na dnu kamenoloma“, reče Lorna.

„Nije teško. Unutra se nalazi nešto malo. Osećam kako se pomera“, reče ronilac.

Stavio je zavežljaj na pravougaonik najlona, a tišina se spustila na članove tima, isprekidana samo škripanjem grana udaljenog drveća na vetru.

Erika je osetila ledenu jezu u stomaku. Zakoračila je napred, prekidajući tišinu.

„Mogu li ponovo da dobijem makaze za žicu, moliću?“

Stavila ih je ispod pazuha, navukla nov par rukavica od lasteksa, a zatim ponovo zakoračila napred i nežno prionula na posao, sekući

zardale lance, koji su bili tanki, ali nekoliko puta obmotani oko zavežljaja. Plastika je bila toliko krta da je pucketala i lomila se dok je razmatavala lance, a voda je počela da curka iz unutrašnjosti na travu.

Uprkos hladnoći, Erika je shvatila da se znoji. Plastika je bila umotana u nekoliko slojeva, a dok ih je odmotavala, mislila je da je, šta god da se nalazi unutra, malo. Mirisalo je na barsku vodu: ustajalo i malčice neprijatno, što joj je aktiviralo alarm u glavi.

Kad je stigla do poslednjeg presavijenog sloja plastike, shvatila je da je ekipa oko nje potpuno tiha. Zaboravila je da diše. Duboko je udahnula, a zatim odmotala poslednji navoj krte plastike.

Svetlost kamere obasjala je unutrašnjost zavežljaja. Unutra je ležao mali kostur: zbrka kostiju u sloju mulja. Malo toga preostalo je od odeće, svega nekoliko komadića braon materijala zalepljenih za grudni koš. Mali, tanki kaiš sa zardalom kopčom obavijao je kičmeni stub, i dalje zakačen za karlicu. Lobanja se odvojila od kičme i ležala je u hrpi rebara. Na vrhu lobanje videlo se nekoliko tamnih čuperaka kose. „Gospode bože“, reče Lorna.

„Veoma je sitan... liči na kostur deteta“, tiho reče Erika.

Uronili su u tamu kad je Džon odjurio s kamerom do obale kamenoloma, gde je pao na kolena i žestoko se ispovraćao u vodu.

TREĆE POGLAVLJE

Kiša je pljuštala kada je Erika sela za volan svog automobila. Dobovala je po krovu, a plava rotaciona svetla okolnih patrolnih kola i ronilačkog kamiona presijavala su se u kišnim kapima na vetrobranskom staklu.

Kombi patološke službe prvi se udaljio od ivice kamenoloma. Crna vreća za telo izgledala je tako malo kad su je ubacili u zadnji deo kombija. Uprkos godinama koje je provela u policiji, Erika se osećala uzdrmano. Svaki put kad bi zatvorila oči, videla je sićušnu lobanju sa čupercima kose i praznim očnim dupljama. Pitanja su joj se kovitlala u mislima. *Ko bi bacio dete u kamenolom? Da li je ubistvo bilo*

povezano s uličnim bandama? Ali Hejz je bio imućna oblast, s niskom stopom kriminala.

Provukla je prste kroz mokru kosu i okrenula se prema Džonu.

„Jesi li dobro?“

„Izvini, šefice. Ne znam zašto sam... Video sam mnoštvo leševa ranije... Čak nije bilo ni krvi.“

„U redu je, Džone.“

Erika je upalila motor kad su dva pomoćna vozila i ono koje je prevozilo kutiju s heroinom krenula. Ubacila je menjač u brzinu i pošla za njima. Vozili su se u tišini dok su farovi turobnog konvoja osvetljavali gustu šumu koja je promicala pored, sa obe strane pošljunčanog drumu. Osetila je ubod žalosti što više nije na svom starom poslu, u ekipi za istraživanje ubistava u Luišamu. Sad je radila u jedinici za borbu protiv organizovanog kriminala. Neki drugi policajac dobiće zadatak da otkrije kako je mali kostur završio deset metara ispod vode u ledenoj tmini.

„Našli smo kutiju. Bila je tamo gde je supruga Džejsona Tajlera i rekla da će biti“, reče Džon, trudeći se da zvuči pozitivno.

„Otisci pristiju na kutiji moraće da se poklapaju s njegovim; bez njih nemamo ništa“, reče Erika.

Napustili su javni park, vozeći se kroz opštinu Hejz. Svetla su bleštala u izlozima supermarketa, restorana brze hrane i trafike, gde je niz gumenih maski za Noć veštica mlitavo visio u izlogu – prazne oči i groteskni kukasti nosevi.

Erika nije osećala nikakav trijumf zbog pronalaženja kutije s heroinom. Mislila je samo na taj sićušni kostur. Tokom vremena provedenog u policiji, nekoliko godina bila je na čelu raznih jedinica za borbu protiv narkotika. Činilo se da im se imena menjaju – centralna jedinica za suzbijanje droge, sprečavanje droge i organizovanog kriminala – ali rat protiv droge se nastavljao, a policija nikad neće pobediti u njemu. Čim bi jedan diler završio iza rešetaka, drugi bi već čekao kao zapeta puška da zauzme njegovo mesto, ispunjavajući vakuum s još većom veštinom i lukavstvom. Džejson Tajler ispunio je taj vakuum,